

HỒI THỨ CHÍN

THÁCH THỨC ÁC ĐẢNG

Tách nơi xảy ra huyết án ba mươi dặm cũng có một con đê với hai hàng liễu rũ như vậy.

Nhưng bấy giờ đêm đã khuya, mưa cũng tạnh, vầng trăng lên cao toả ánh bạc trong như nước.

Có hai nhân ảnh chậm chậm đi dọc bờ đê, cuối cùng thì Ngạo Ngọc Sương cũng đã đuổi kịp Lộ Vân Phi.

Bờ đê giữa hai hàng liễu trong đêm trăng vàng vạc như thế lại càng thi vị nhưng hai người không còn lòng dạ nào mà thưởng ngoạn bởi đều nặng nỗi suy tư.

Lộ Vân Phi chợt lên tiếng hỏi:

- Ngọc Sương, cô nói đã giết Liễu Cô Nguyệt của Trung Châu Ngũ Tuyệt?

Ngạo Ngọc Sương gật đầu :

- Mọii đã giết hẳn thật!

Lộ Vân Phi lại hỏi :

- Theo lời cô thì Hoảng Tây Song Nghĩa không phải là đối thủ của Liễu Cô Nguyệt, cho dù có thêm cả cô vào nữa cũng thế, đúng không?

Ngạo Ngọc sương lại gật đầu.

Cô nói rằng sở dĩ giết được Liễu Cô Nguyệt vì hẳn uống rượu say nên phản ứng lại không được linh hoạt, lại không đề phòng?

- Chính thế!

Lộ Vân Phi thở phào nói:

- Thật hú vía! Cô có biết mình đã gặp phải mối nguy hiểm thế nào không?

Ngạo Ngọc Sương nhoẻn miệng cười đáp :

- Thì chẳng phải mọii vẫn còn đứng sờ sờ đây thôi?

Lộ Vân Phi cũng cười nói :

- Nhưng sự việc đến đây chưa phải đã kết thúc đâu!

- Vì thế mọii mới phải đuổi theo đại ca.

Nàng chợt kéo áo chàng hỏi:

- Lộ đại ca sẽ can thiệp vào việc này chứ?

- Đương nhiên!

Ngạo Ngọc Sương cả mừng nói:

- Nếu vậy thì ổn rồi!

Lộ Vân Phi lắc đầu hỏi:

- Cô có biết Trung Châu Ngũ Tuyệt là những nhân vật như thế nào không?

Ngạo Ngọc Sương đáp:

- Đó là năm tên sát thủ chuyên nghiệp.

Lộ Vân Phi bổ sung thêm:

- Không những thế mà còn là những sát thủ hạng nhất lưu nữa.

Lại hỏi tiếp:

- Cô biết để thành nhất lưu sát thủ cần phải có bản lĩnh thế nào không?

Ngạo Ngọc Sương trả lời ngay:

- Võ công cao cường, phản ứng thần tốc, bản tính tàn bạo và thủ đoạn độc ác!

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Đúng! Nhưng còn một điều cơ bản nữa ... -

Đại ca nói điều gì?

- Phải có tin tức linh thông.

- à

Lộ Vân Phi giảng giải:

- Để có tin tức thông linh thì dựa vào năm người chúng là không đủ thu thập mọi tin tức mà phải có một lực lượng thủ hạ không nhỏ chuyên môn do thám thu thập tin tức cho chúng.

Ngạo Ngọc Sương hiểu ra lo lắng hỏi:

- Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ?

Lộ Vân Phi đáp:

- Chỉ sợ trước khi bọn Hàn Phương tìm được lệnh tôn thì bọn thủ hạ này đã phát hiện được tông tích rồi.

Dừng một lúc lại tiếp:

- Trong trường hợp này, nếu chúng biết sự việc xảy ra ở bờ đê, chỉ cần mấy tên thủ hạ cũng có thể khống chế được Hàn Phương mà không cần đến Trung Châu Ngũ Tuyệt.

Ngạo Ngọc Sương gật đầu:

- Chính thế !

- Giả sử chúng phát hiện ra vụ án này ngay thì chúng nhất định truy theo Hàn Phương. Nếu Hàn Phương gặp may chạy được đến chỗ lệnh tôn thì sự việc vẫn còn rất nguy hiểm. Bởi vì Trung Châu Ngũ Tuyệt tên nào cũng có võ công cao cường và sở trường về ám sát và mai phục. Lệnh tôn dù có thắng được chúng cũng phải trả một giá nhất định, huống gì còn phải chiếu cố đến Tam Thẩm của cô nương và Hàn Phương nữa.

Ngạo Ngọc Sương lại càng lo lắng hỏi:

- Vậy biết làm sao bây giờ?

Lộ Vân Phi nói:

- Ta sợ rằng bây giờ về hội kiến với họ chỉ e không kịp nữa.

- Lộ đại ca, hãy nghĩ cách gì chứ?

Lộ Vân Phi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ còn cách duy nhất là đánh lạc hướng chú ý của chúng.

Ngạo Ngọc Sương hỏi:

- Ý đại ca muốn nói tìm cách để chúng đuổi theo chúng ta hay sao?

Lộ Vân Phi nhìn thiếu nữ ngập ngừng:

- Không phải là chúng ta mà chỉ một mình ta thôi!

Ngạo Ngọc Sương kêu lên:

- Còn muội?

- Cô tạm thời tránh đi, ta sẽ thu xếp cho cô nương được chứ?

Ngạo Ngọc Sương giấu môi nói:

- Đại ca! Vì muội võ công kém chứ gì?

Lộ Vân Phi dịu dàng nói:

- Ngọc Sương! Cô nên hiểu rằng chúng có thể hoành hành suốt vùng Lương Hà suốt mười mấy năm tất phải có bản lĩnh khó lường, ngay cả ta cũng hoàn toàn không cầm chắc có thể đối phó với bốn tên đại ma đầu đó không.

- Nếu chúng tìm được đại ca.

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Trước khi ta hành động sẽ nhờ các bằng hữu thông báo với lệnh tôn để nhanh chóng đến đây cùng hợp lực đối phó. Trước khi lệnh tôn đến, ta sẽ không trực tiếp đối mặt với chúng.

Ngạo Ngọc Sương hỏi bằng giọng quan hoài:

- Nếu lỡ chúng tìm được đại ca thì sao?

Lộ Vân Phi đáp:

- Khi đó chỉ đành liều mạng thôi!

- Nhưng đại ca từng nói rằng một mình đại ca đối phó với chúng không đắc thắng mà?

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Nếu quả thật đánh không thắng nổi thì chỉ còn biết chạy trốn là xong chứ gì?

Ngạo Ngọc Sương cười khúc khích hỏi:

- Đại ca mà cũng biết chạy trốn sao?

Bầu trời vẫn mưa giăng mắc.

- Không những biết mà chỉ sợ đến khi đó chạy còn nhanh hơn ai hết.

Ngạo Ngọc Sương lấy lại vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Đại ca nghĩ ra cách nào để Trung Châu Ngũ Tuyệt chuyển mục tiêu về mình chưa?

Lộ Vân Phi mắt chột lóe lên, cười nói:

- Ta vừa nghĩ đến một phương pháp rất hay, tin rằng có nhiều khả năng thành công...

- Có thể cho mọi người biết được không?

- Cũng được! Nhưng để ta suy nghĩ hành động cụ thể rồi sẽ cho cô biết.

Ngạo Ngọc Sương nghe nói vậy không hỏi nữa, nhưng nàng tin tưởng rằng Lộ đại ca đã suy tính điều gì tất sẽ xảy ra theo ý mình và đã hành động tất thành công. Trước nay nàng thấy thế và luôn luôn tin tưởng vào điều đó.

o O o

Thời tiết hôm nay cũng y hệt như hôm qua, từ sáng đã mưa phùn nhưng đến trưa thì tạnh. Giữa giờ mùi, trên quan lộ phía tây thành có một cỗ xe ngựa phóng đi như bay. Khách bộ hành nhìn vào thấy cỗ xe một màu đen kịt, cả ngựa, thùng xe, rèm cửa, người đánh xe cũng bện hắc y, ngay cả chiếc roi ngựa cũng đen bóng. Thùng xe đóng im ỉm, không tài nào biết được bên trong chở vật gì. Trên nóc xe cắm một lá cờ màu đen hình ngũ giác theo gió bay phấp phật.

Hành nhân đi trên lộ thấy chiếc xe đều vội vã giạt ra tránh đường, không chỉ vì tốc độ của xe rất nhanh có thể đè chết bất cứ người nào chạm chân mà chủ yếu là do màu đen đáng sợ của cỗ xe.

Tuy không biết chiếc xe thuộc sở hữu của nhân vật nào, nhưng chỉ căn cứ vào màu sắc hắc ám đó, mọi người đều tin rằng đó là biểu thị của sự chết chóc và tà ác. Trong số hành nhân đương nhiên cũng có người trong giang hồ.

Những người này thường không để ý lắm đến ngoại vật và cũng chẳng sợ biểu tượng của chết chóc và tà ác, nhưng đến khi nhìn lại lá cờ cắm trên xe thì thậm chí còn sợ hơn cả thường nhân, vội vàng tránh thật xa đường, có người lánh đi đường khác.

Chiếc xe màu đen đó của nhân vật nào và chở thứ rắn rết hay độc trùng gì khiến người giang hồ kinh khiếp đến như vậy? Chỉ e chủ nhân cỗ xe đó còn đáng sợ hơn rắn rết hay độc trùng rất nhiều.

Đúng thế! Lá cờ hình ngũ sắc màu đen là ký hiệu của Trung Châu Ngũ Tuyệt. Cách thành chừng năm dặm là đi hết cánh đồng và đồi cây thấp, tới đây quan lộ chuẩn bị xuyên qua rừng rậm.

Cỗ xe màu đen vừa tiến vào rừng thì đột nhiên một cây cổ thụ bên đường to đến hai người ôm bồng chao đảo rồi đổ âm sập xuống chắn ngang đường. Cỗ xe ngựa vẫn cứ lao tới sầm sập, xem chừng lao thẳng vào thân cây đang đổ xuống. Nhưng người

đánh xe là một tay lão luyện, vừa trông thấy có sự cố liền ghì chặt dây cương cho ngựa dừng lại.

Mặc dù vậy, vì tốc độ quá lớn nên chiếc xe phải lao thêm mười mấy trượng nữa mới dừng lại được. Thật hù vía, vì lúc này đầu ngựa chỉ cách thân cây hơn trượng. Nếu đổi vào tay một người đánh xe khác, nhất định con ngựa sẽ đâm sầm vào gốc cây bỏ mạng và cỗ xe nếu không vỡ tan tành thì cũng bị lật tung.

Xe còn chưa dừng hẳn, hai cánh cửa sổ từ hai bên thùng xe mở toang, tiếp đó hai tên trung niên hán tử bần hắc y thò đầu ra quát hỏi:

- Tại sao xe dừng lại ở đây thế?

Người đánh xe thở phào một hơi đáp:

- Phía trước có cây cổ thụ vừa đổ xuống chắn mất đường không đi được nữa. Một tên hỏi:

- Chỉ tình cờ thôi hay sao?

Tên đánh xe đáp:

- Chỉ sợ có người chủ tâm hại chúng ta làm cho xe đổ.

Tên hán tử nói:

- Tên nào to gan thế? Chẳng lẽ hán tử không nhận ra đây là xe của ai? Nói xong cả hai tên đều thụt đầu vào. Ngay sau đó cánh cửa chính phía sau thùng xe mở ra, từ trong lục tục nhảy xuống bốn tên hắc y hán tử, trong đó có hai tên vừa thò đầu ra cửa sổ.

Đúng lúc đó từ trong rừng có một thiếu niên bần nho bào, cả phục sức diện mạo phong thái giống như bậc thư sinh nho nhã chậm bước đi thẳng về phía chiếc xe ngựa.

Thiếu niên đó chính là Lộ Vân Phi. Chàng bước lên quan lộ thì dừng lại đứng cách cỗ xe tầm hơn trượng, đưa mắt lạnh lùng nhìn bốn tên hắc y hán tử. Tay trái Lộ Vân Phi cầm một thanh trường kiếm phát hàn quang lấp lánh.

Hai trong số bốn tên hắc y hán tử bước lên hai bước. Tên đứng đầu tiên hùng hổ quát:

- Có phải chính ngươi đã làm gãy đổ cây này không?

Lộ Vân Phi gật đầu đồng dục đáp:

- Không sai!

Tên hán tử cười khẩy: -

Ngươi đốn cây thật khéo diệu hợp.

Dứt câu hán tử phóng ánh mắt nhìn đối phương đầy đe dọa.

Lộ Vân Phi bình thản đáp:

- Mục đích ta làm đổ thân cây này cốt ý nhằm ngăn cản các ngươi. Nói xong chàng vung tay cầm thanh kiếm cắm ngập vào thân cây.

Tên hán tử phía trước mắt long lên rên giọng:

- Ngươi ăn phải gan thiên lôi hay sao thế?

Lộ Vân Phi đứng đỉnh trả lời:

- Các người muốn nghĩ thế nào tùy. Cứ cho là thế cũng không sao!

Ba tên trung niên hán tử đứng phía sau đưa mắt nhìn nhau. Chưa bao giờ chúng bắt gặp kẻ nào đối với chúng lại ngang ngạnh như thế. Tên đứng trước lại hỏi:

- Người có biết chiếc xe này của ai không?

Lộ Vân Phi đáp gọn:

- Trung Châu Ngũ Tuyệt!

Tên hán tử bất giác lùi về một bước sững đi một lát mới hỏi:

- Hóa ra người tôn tâm đến đây gây náo?

- Chính thế! Người khá thông minh đấy!

Lộ Vân Phi ăn miếng trả miếng hết sức trầm tĩnh, trái lại bốn tên hán tử thấy vậy mỗi lúc một trở nên do dự, thâm chí tên hán tử đứng trước, có vẻ như cầm đầu cả bọn lùi thêm một bước nữa đứng bên đồng bọn, thấp giọng nói:

- Có vẻ như tên tiểu tử này lai đầu không nhỏ...

Tên thứ hai tiếp lời giọng còn nhỏ hơn:

- Đương nhiên! Nếu không hán đầu dám thế?

Tên thứ ba ngờ vực hỏi:

- Lão đại xem, hay là hán say rượu?

Tên hán tử đứng trước vừa lùi về lác đầu:

- Không! Ta thấy hán hoàn toàn tỉnh táo.

Tên thứ ba vẫn còn nghi hoặc:

- Có thể đầu óc hán không bình thường?

Tên lão đại phản đối:

- Căn cứ vào dáng vẻ thì chắc không phải thế, hơn nữa ánh mắt hán rất sắc, chúng tỏ là kẻ có bản lĩnh.

Tên thứ hai hỏi:

- Các người thử đoán xem hán có ý định gì?

Tên thứ ba lác đầu: - Có trời mà biết!

Tên thứ tư từ đầu đến giờ vẫn im lặng chột hỏi:

- Lão đại! Nếu hán động thủ thì chúng ta làm thế nào?

Tên thứ hai cướp lời:

- Đương nhiên là phải giần cho hán một trận. Xem dạng thư sinh trói gà không chặt như thế, dù không điên cũng là kẻ dở hơi thôi. Chẳng lẽ bốn chúng ta mà còn sợ hán?

Cả mấy tên đồng thanh tán thành:

- Chính thế!

Bốn tên hắc y hán tử chụm đầu rí tai bàn bạc một lúc nữa rồi tên lão đại quay về phía Lộ Vân Phi hỏi:

- Tiểu tử ngươi có biết Trung Châu Ngũ Tuyệt là những người thế nào không?

Lộ Vân Phi đáp:

- Sát thủ chuyên nghiệp!

Lão đại lại hỏi:

- Ngươi đã biết thế sao còn dám ...

Lộ Vân Phi ngắt lời hần:

- Không những thế ta còn biết trên xe các ngươi đang chở vật gì? Hai ba tên hán tử đồng thanh hỏi:

- Vật gì?

- Một chiếc quan tài!

Cả bốn tên hắc y hán tử nhìn nhau trong lòng đều băn khoăn tự hỏi:

- Quái nhân này là ai? Một tên thầy bói có tài thần thông quảng đại hay ma quỷ?

Lộ Vân Phi nói tiếp :

- Thậm chí người nằm trong quan tài là ai ta cũng biết!

Tên lão đại hỏi, giọng hần đã bắt đầu run run:

- Ngươi nói là ai?

- Liễu Cô Nguyệt!

Bốn tên hán tử cùng chấn động. Quả là con người xuất hiện một cách bí ẩn này mỗi lúc một tỏ ra đáng sợ. Tên lão đại buộc miệng hỏi:

- Do đâu mà ngươi biết tất cả những chuyện đó?

Lộ Vân Phi trả lời giọng tỉnh queo:

- Khi quay lại bờ đê ta thấy thi thể của Liễu Cô Nguyệt bị đưa đi, không khó khăn gì cũng biết chính các ngươi đã làm việc đó và nhất định sẽ đi qua đây.

- Có phải vì thế mà ngươi chờ chúng ta ở đây chặt cây buộc xe dừng lại?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Không sai!

Còn thêm:

- Ngươi cũng khá thông minh đấy! Tên được xưng là lão đại hỏi:

- Ngươi chờ ở đây với mục đích gì?

Lộ Vân Phi đáp:

- Khi giết tên Liễu Cô Nguyệt ta quên mất một việc. Nghe câu đó cả bốn tên hán tử đều biến sắc. Việc lão Tứ Liễu Cô Nguyệt bị giết đối với chúng quá bất ngờ đến nỗi lúc đầu mới nghe chẳng ai tin.

Thế mà nay có một người tự nhận mình là hung thủ chặn đường nhận, hơn nữa chỉ là một thiếu niên thư sinh có dáng vẻ bên ngoài trời gà không chặt thử hỏi ai không kinh sợ?

Xưa nay Trung Châu Ngũ Tuyệt giết người vô số, cừu nhân không biết bao nhiêu. Người nào biết nhân nhục không dám phục cừu thì còn sống, còn tất cả những kẻ xuất diện đòi nợ thì tất cả phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Biết bao kẻ uy danh hiển hách giang hồ thậm chí có cả nhiều danh môn đại phái cũng chịu chung số phận đó. Huống hồ một tên văn nhợc thư sinh.

Một tên buột miệng hỏi:

- Tứ gia là do người giết sao?

Tên khác tiếp lời:

- Người quả là gan mật không nhỏ...

Lộ Vân Phi cười nhạt đáp:

- Một kẻ nhỏ gan bé mật thì làm sao dám giết Liễu Cô Nguyệt?

Một tên vẫn còn hồ nghi mở to mắt hỏi:

- Bằng hữu! Chính người là thủ phạm giết Tứ gia thật hay sao?

Lộ Vân Phi gạt đầu khẳng định:

- Đương nhiên!

Cả bốn tên hán tử bất giác lùi về một bước. Tên phu xe từ đầu vẫn ngồi tại chỗ đánh xe của mình chăm chú nghe song phương giao đàm, sắc mặt biến đi theo từng tình tiết cũng giống như bọn hán tử. Tên được gọi là lão đại gào lên:

- Tứ gia có chỗ nào đắc tội với người? Lộ Vân Phi lắc đầu đáp:

- Hẳn không có tội với ta!

- Thế thì vì sao?...

Lộ Vân Phi ngắt lời hỏi:

- Chắc các người cũng biết trưa qua hẳn đã trêu ghẹo một thiếu nữ trên đê chứ?

Bốn tên hán tử đưa mắt nhìn nhau. Tên lão đại hỏi:

- Thiếu nữ đó là người thế nào của người?

- Chẳng thế nào cả!

Lộ Vân Phi lạnh giọng trả lời nói thêm:

- Giữa đường được chuyện bất bình bạt đao tương trợ, các người không biết câu đó sao?

- Nói vậy tức người là một hiệp khách?

Tên lão đại hừ một tiếng đáp:

- Người đã là hiệp khách thế mà giết người xong bỏ chạy chẳng để lại dấu vết gì. Thứ hiệp khách gì vậy?

Lộ Vân Phi đáp:

- Trước hết ta phải sắp xếp an toàn cho họ đã.

Tên lão đại nhường mày hỏi:

- Sắp xếp an toàn cho họ? Có phải Hàn Phương trong Hoảng Tây Song Nghĩa và thiếu nữ không?

Lộ Vân Phi nghĩ thầm:

- Mình đã lường trước không sai. Bọn này tin tức thật linh thông, may mà đã bố trí sẵn cho Ngọc Sương ở một nơi kín đáo. Chỉ sợ bây giờ chúng cũng đã dò ra tung tích của Hàn Phương rồi

Nghĩ vậy nhưng chỉ cười nói:

- Phải thừa nhận rằng các người tin tức thật linh thông!

Tên lão đại tiếp lời:

- Lại chưa có từng biết có một hiệp khách thần bí như người!

Lộ Vân Phi chột trâm giọng nói :

- Vừa rồi người bảo ta thứ hiệp khách gì mà giết người xong bỏ chạy không lưu lại vết tích. Chính vì sơ suất đó mà bây giờ ta phải tới đây...

Dừng một lúc nói thêm :

- Nếu không các người sẽ giết oan người khác, như vậy sẽ làm lương tâm ta cắn rứt...

Tên lão đại buông giọng mỉa mai :

- Còn một nguyên nhân nữa là nhờ đó mà gương danh thiên hạ, đương nhiên người không bỏ lỡ cơ hội đó, nhường danh tiếng lại cho Hoảng Tây Song Nghĩa, đúng không?

Lộ Vân Phi cười nhạt nói :

- Ma Dao Liễu Cô Nguyệt là thứ gì mà giết hẳn được gương danh chứ?

Bốn tên hắc y hán tử mỗi lúc một cảm thấy quần bách, khó hiểu và sợ hãi. Nhân vật kì lạ trước mặt chúng là ai mà ngay cả đối với lão tứ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt uy danh lừng lẫy giang hồ lại tỏ vẻ khinh khi như thế?

Lộ Vân Phi quét mắt nhìn chúng, chột hỏi :

- Nghe nói Liễu Cô Nguyệt có bốn tên chuyên đi thu thập tin tức cho hắn, chắc hẳn là các người phải không?

Cả bốn tên hán tử cùng gật đầu.

Lộ Vân Phi lại hỏi :

- Bây giờ các người định mang quan tài đi đâu? Nếu ta đoán không sai thì mang đến Tôn Gia Trang của Âm Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ, đúng không?

Cả bọn ngẩn mặt hỏi :

- Làm sao người biết? Có phải người cũng muốn đến đó?

Lộ Vân Phi lắc đầu :

- Tôn Hạnh Vũ thế nào cũng đến tìm ta, cần gì ta phải mất công tìm hấn?

- Nhưng người là ai chứ?

- Chính ta đang muốn cho các người biết đây!

Dứt lời rút thanh kiếm đang cắm ngập vào thân cây đổ ngang đường. Bốn tên hán tử hoảng hốt lùi lại một bước, tay cầm chuôi đao phòng bị.

Lộ Vân Phi lừ lừ bước tới thẳng chiếc xe. Bốn tên hán tử không dám xuất thủ, chỉ lùi dần từng bước tay cầm chặt chuôi đao, mắt chăm chăm nhìn vào mặt đối phương.

Lộ Vân Phi vẫn chưa dừng lại. Song phương vẫn giữ khoảng cách chừng một trượng. Bốn tên hán tử lùi tới đầu ngựa, không thể tiếp tục lùi được nữa. Tên lão đại quát lên :

- Đứng lại!

Đồng thời cả bốn tên không ai bảo ai, nhất loạt rút đao đưa ngang ngực. Lộ Vân Phi làm như không nghe vẫn tiếp tục tiến. Không khí trở nên căng thẳng. Tên lão đại đưa mắt nhìn ba tên đồng bọn nói:

- Chẳng lẽ bốn chúng ta mà còn sợ tên tiểu tử đó?

- Đương nhiên không!

Một tên như nói để trấn an:

- Tiểu tử này không phải là kẻ điên khùng say rượu thì chẳng qua chỉ là một trợ thủ của Hoảng Tây Song Nghĩa. Một mình hấn đâu thể giết được bốn chúng ta?

Ba tên khác gật đầu. Một tên tiếp lời:

- Bốn đấu một, chúng ta thế nào cũng thu thập được hấn!

Tên lão đại khẳng định:

- Phải thu thập hấn! Nếu không thì biết ăn nói thế nào với Tôn đại gia?

Bấy giờ song phương chỉ còn cách nhau năm thước. Đột nhiên cả bốn tên trung niên hán tử cùng hét to một tiếng tay vung đao sáng loáng lao vào chiếm các phương vị xung quanh Lộ Vân Phi. Chàng chỉ cười nhạt một tiếng dừng lại giữa vòng vây.

Nhưng bọn hán tử vẫn chưa dám xuất thủ. Đột nhiên. Chỉ nghe vút một tiếng đánh vào khoảng không làm xé gió, một chiếc roi ngựa đen ngòm như một con linh xà vươn tới như tia chớp đánh tới Lộ Vân Phi chực cuốn lấy cổ chàng. Chiếc roi ngựa từ chiếc xe đánh tới vô cùng thần tốc đó là chiêu Độ xà thổ tín. Lộ Vân Phi đưa nhanh tay phải lên ngang đầu để cho ngọn roi quán lấy rồi dụng lực giựt mạnh. Tên đánh xe không kịp buông cán roi, cả người lẫn roi từ xe ngã nhào xuống. Bốn tên hán tử không bỏ lỡ thời cơ, lập tức vung đao lên xuất chiêu sát thủ. Lộ Vân Phi miệng cười nhạt, tay phải phất ngọn roi đi rồi bất chợt quát to một tiếng như sấm. Cả bốn tên hán tử nghe quát văng cả óc, bụng run lên, công thế chậm lại khoảnh khắc. Lộ Vân Phi lập tức phản kích, thân ảnh lao vút lên, hữu chưởng nhằm vào một tên hán tử đứng chếch bên phải, đồng

thời song cước đá phăng vào vai hai tên hán tử trước mặt. Chỉ nghe choang một tiếng, tên hán tử đứng bên phải bị trúng chưởng vào khuỷu tay phải xuyết ngã, thanh đao thoát thủ rơi xuống đất. Còn hai tên hán tử trúng cước vào vai nhưng vẫn giữ được bình khí, cả người lẫn đao bị đá bật đi cả nữa trượng, một tên kẹt ngay vào càng xe ngựa.

Tên thứ tư thấy đồng bọn đều bị hạ gục chỉ trong một chiêu thần tốc như vậy, đang còn thảng thốt thì thấy một tia chớp lóe lên trước mặt, lập tức thanh đao bị trường kiếm chém phăng đi. Tên hán tử hết hoảng thối lui nhưng không kịp... Chỉ một bước nhảy, Lộ Vân Phi đã sấn tới chỉ kiếm vào yết hầu của hắn.

Tên hán tử mặt nhợt nhạt như tờ giấy, run rẩy kêu lên:

- Xin hạ thủ lưu tình!

Lộ Vân Phi không đâm kiếm vào cười nói:

- Lần này ta tha mạng cho ngươi. Nhưng hãy nhớ rằng chỉ một lần thôi đấy!

Nói xong thu kiếm về.

Tên hán tử khác gì tới quỷ môn quan mà có người cứu về? Từ trán toát ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, thanh đao tự nhiên thoát khỏi tay rơi xuống đất!

Lộ Vân Phi không nhìn bọn hán tử lấy một lần, đi thẳng về phía cửa xe. Không tên nào dám ngăn cản. Tên phu xe thấy Lộ Vân Phi đi ngang qua vội vã lăn vào gầm xe trốn. Lộ Vân Phi vung chưởng lên...

Chỉ nghe uỳnh một tiếng, hai cánh cửa gỗ lớn bị chưởng làm vỡ tan. Trong xe đặt một cỗ quan tài sơn đen, Lộ Vân Phi đưa hữu thủ lên dùng lực hư không đẩy nhẹ vào rồi hút mạnh ra. Cỗ quan tài bị lực hư không đó rời khỏi thùng xe trượt xuống đất. Bốn hán tử nhìn thấy cảnh tượng đó cùng trở mắt lè lưỡi. Lộ Vân Phi đạp một chân lên cỗ quan tài, chuyển kiếm sang tay phải ...

Bốn tên hán tử bụng thâm run, không biết đối phương xử lý như thế nào đối với thi thể Tứ gia, nhưng vẫn đứng chôn chân tại chỗ không ai dám cử động. Chỉ nghe một chuỗi âm thanh soàn soạt, trong chớp mắt trên nắp quan tài hiện lên bốn chữ khắc bằng kiếm như rồng bay phượng múa "Kim Bài Sát Thủ". Bốn hán tử thấy thế mặt không còn chút huyết sắc. Mặt dù chưa tên nào nhìn thấy Kim Bài Sát Thủ nhưng danh hiệu đó chẳng ai không biết.

Lộ Vân Phi thu kiếm quay lại nói:

- Các ngươi hãy báo lại với Tôn Hạnh Vũ rằng Liễu Cô Nguyệt là do ta giết, và chính ta đang muốn tìm hắn. Dứt lời khoan thai cất bước rời khỏi hiện trường.

oOo